

Hvem der har rykket sig, det står stjerneklart. Det kan da kun være hr. Jens Rohde, det ikke står klart for efter debatten her i dag. Det er da regeringen. Man taler jo ikke længere om FN-spor – nej, man gør ikke. Man har da flyttet sig væk fra det spor, op af sporet, væk fra sporet...

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Man diskuterer ikke med salen, må jeg lige gøre opmærksom på.

Frank Jensen (S):

Undskyld.

Vi er med hele vejen, siger hr. Skaarup. Ja, i kampen mod terrorismen. Ja, vi er med, vi var med, vi har været med. Danmark var med fra starten. Vi var med i transatlantiske forhandlinger med USA om kampen mod terror. Vi var forrest, i front i EU med hensyn til at gennemføre den europæiske terrorkpakke. Så vi har været med.

Men det er jo amerikanerne, der desværre ikke er gået efter at samle den internationale alliance på samme måde, som man gjorde i kampen mod terror, når det drejer sig om Irak.

Til hr. Ulrik Kragh vil jeg bare sige, med hensyn til at man må forholde sig til virkeligheden: Ja, det er jo det, vi gør. Virkeligheden er den, jeg har beskrevet gang på gang, at Hans Blix var i arbejde indtil i går. Våbeninspektørerne gjorde fremskridt. Det er den virkelighed, hr. Ulrik Kragh og Venstre ikke vil acceptere som et vilkår i de næste få uger. Man vælger krigen og ikke freden. Det er et valg, som Venstre har gjort.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Frank Jensen siger, det ikke er et spørgsmål om jura, og alligevel gør han det til et spørgsmål om jura. Det er evident, at resolution 1441 ikke taler om en ny beslutning i Sikkerhedsrådet. 1441 siger tydeligt, at sagen skal overvejes, bruger ordet consider, i rådet, før der kan skrives til handling. Præcis disse ord, dette ordvalg er helt bevidst.

Sikkerhedsrådets tidligere resolutioner, heriblandt resolution 678, står stadig ved magt og vil kunne aktiveres uden en ny resolution, hvis Irak ikke opfylder betingelserne fra våbenstilstanden i 1991. Det var baggrunden for, at USA og England gik med til resolution 1441. Sådan er det, uanset hvad hr. Frank Jensen siger.

I øvrigt forstår jeg simpelt hen ikke, at hr. Frank Jensen i den grad vil skyde våbeninspek-

tørerne foran sig. Enhver ved jo, at Saddam udnytter dette, at der er øjeblikke, som kan forpasses, og som derfor aldrig kommer igen. Øjeblikke for handling.

Hvis ikke de øjeblikke bliver udnyttet til handling, så kan de forpasses, og dermed er det de kræfter, som har fordel af passiviteten – ikke handlingen – der får fat i den lange ende. Og i den konkrete situation er det Saddam Hussein, der har fordel af det internationale samfunds handlingslammelse.

Derfor er det, at det er tiden nu, hvor nok er nok, og hvor der skal handles, så længe der overhovedet er nogen på den internationale scene, der tør tage ansvar på sig. Her burde Socialdemokratiet være med i det spor, som var varslet af hr. Nyrop Rasmussen, nemlig: Vi følger jer skulder ved skulder hele vejen.

(Kort bemærkning).

Søren Gade (V):

Hr. Frank Jensen betvivler gang på gang fra denne talerstol legitimiteten af den militæraktion, som nu er på vej i Irak. Der vil jeg gerne spørge: Hvad er der egentlig sket siden 1998? Legitimiteten for en aktion er steget, der er flere overtrædelser, der er flere resolutioner.

Så siger hr. Frank Jensen: Vi troede, at det skulle forankres i FN's Sikkerhedsråd. Hvorfor går hr. Frank Jensen så højt op i det lige i dag?

Den 17. februar 1998 var der ikke enighed i FN's Sikkerhedsråd, da stod man på talerstolen her i Folketinget og traf en beslutning om et militært bidrag til en militær aktion mod Irak. Der havde man altså en uenighed med de samme lande, Frankrig, Rusland og Kina.

Så vil jeg gerne have lov at spørge hr. Frank Jensen: Hvad betyder egentlig »øjeblikkeligt samarbejde med våbeninspektørerne« for hr. Frank Jensen? For i resolution 1441 af november 2002 står ordene »øjeblikkeligt samarbejde«. Vi har ikke set noget øjeblikkeligt samarbejde med våbeninspektørerne.

Til sidst med hensyn til den debat, der har kørt omkring juraen, vil jeg bare sige, at der jo er frit valg på alle hylder. Man kan tage Politiken fra i dag, og der kan man finde tre højt estimerede eksperter udi jura.

En har det synspunkt, at den er legitimeret, en anden, at den ikke er, og den tredje, at den måske er. Så man kan jo vælge lige præcis det synspunkt, der passer i ens kram, og det er det, jeg kan høre, at hr. Frank Jensen også gør.